

at erindre den daværende høitagede Krigsminister om de Løfter, han havde givet Kommunen i saa Henseende. Han erkjendte, at han havde lovet den Saadant, erkjendte sin moralske Forpligtelse dertil, men henviste med Høie til Kontrakten, idet han bemærkede, hvad jeg ogsaa erkjender for at være rigtigt, at det selvsølgelig maatte overlades til ham at vælge det henfigtsmæssigste Tidspunkt til at forelægge Loven med nogen Udsigt til, at den kunde gaa igjennem. Han udtalte denne Erkjendelse til den Kommune, jeg nærmest taler for, i en Skrivelse af 4de Marts 1874. Der er deri nogle mindværdige Ord, mindværdige i den Forstand, at jeg gjerne vil have, at man skulde mindes dem, hvilke Ord jeg derfor med den høitærede Formands Tilladelse vil tillade mig at oplæse. Skrivelsen er stilet til Odense Byraad i Anledning af den Henvendelse, som Byraadet den Gang havde rettet til Krigsbestyrelsen, og Svaret lyder saaledes: „Som i § 10 af Overenskomsten med Odense Byraad udtalt, er der ved samme ikke fra Krigsbestyrelsens Side overtaget nogen Forpligtelse til at bevare de bestaaende Garnisonsforhold. Dette Standpunkt maa jeg fremdeles fastholde af den simple og naturlige Grund, at Afgjørelsen heraf ene og alene ligger i Lovgivningsmagtens Haand, og at Krigsbestyrelsen ikke har nogenjomhelst Ret til at give Løfter paa Lovgivningsmagtens Vegne. Men hvad jeg ikke betænker mig paa at udtale for Byraadet, det er, at det er en Selvsølg, at Krigsbestyrelsen ved Overenskomsterne med Kommunerne har paataget sig en bestemt Forpligtelse til at gjøre alt Sit til saa snart som muligt ved Lov at faae de paa-gjældende Byer fastslaaede som Garnisonsbyer for de Herafdelinger, hvis Tilstedeværelse er forudsat i selve Overenskomsten.“ Dernæst hedder det i Slutningen af Skrivelsen: „At der i den Tidspanperiode, der ligger mellem nærværende Dieblit og det Tidspunkt, da Garnisonerne ved Lov — enten særlig Lov eller Hærløve — endelig blive fastslaaede, fra min Side vil blive viist al Humanitet og ethvert Hensyn til, at Odense By ikke paa Grund af Overenskomsten af 19de Septbr. f. A. skal blive udsat for Bygningsudgifter, der ikke foranlediges af den mest paatrængende Nødvendighed, vil alt have faaet sit Udtryk i min Beredvillighed til at indskrænke de i Paragrafen nævnte Etablissementer, for hvilke selve Opførelsestiden blev fastsat, til kun at omsfatte Rytteriets Exercitskole-etablisement med tilhørende Ridhus, der træder i Stedet for det ældre i Provstegaarden. Jeg beder det ærede Byraad at være overbevist om, at ikke alene jeg, men jeg tør sige, enhver kommende Krigsbestyrelse ogsaa i Fremtiden vil lade en lignende Hensyntagen ske. Fjøldest, og at den gode Samvirken mellem Odense By og Krigsbestyrelsen, grundet paa gjensidig Billie til at vise Smødekommnen, derfor ogsaa vil have den bedste Udsigt til at bevares i Fremtiden. Denne

Udtalelse var af Tillid indgydende Bestaffenhed, og Odense Kommune lod alle sine Betæneligheder falde, gav sig til at bygge og fuldførte i Løbet af de følgende to Aar Rytteriskoleetablisementet, der i Slutningen af 1876 blev afleveret. Imidlertid var der jo gaaet to til tre Aar hen, men Situationen var stadig den samme, der var Intet gjort, som gav Udsigt til, at Garnisonsforholdene i den nærmeste Fremtid ville blive sikrede, og da man altsaa nu med stor Besøfning var bleven færdig med dette Etablisement, mente Kommunen, at man maatte puste lidt, se Tiden lidt an, og at der ingen Grund var til at gaa videre i Byggeforetagender. Man var nemlig af Krigsbestyrelsen bleven opfordret til, saa snart det ene Etablisement var færdigt, da at fortsætte med en Eskadrons-Kaserne og senere med en Fodfolks-Kaserne. Man mente, at der nu maatte være Anledning til at afvente Forholdene, særlig i Hensind til de Løfter, der vare givne i Skrivelsen af 4de Marts 1874. Den høitærede Krigsbestyrelse svarede derpaa, at Krigsbestyrelsen ikke havde samme Opfattelse som Byraadet med Hensyn til Forstaaelsen af denne Skrivelse af 1874, og at Krigsbestyrelsen maatte fastholde, at Kommunen var juridisk forpligtet til at opfylde den indgaaede Kontrakt, og at, hvis Kommunalbestyrelsen maatte nære anden Anskuelse, saae Krigsbestyrelsen sig sat i den Nødvendighed ad Rettens Vej at tvinge Kommunen dertil. Kommunen kunde efter min Overbevisning ikke godt lade det komme til Proces, da den maatte erkjende, at den strenge juridiske Ret i den Henseende var paa Krigsbestyrelsens Side. Den tilbød derfor, i Stedet for strax at lade det komme til Brud, at gaa til Forhandling med Krigsbestyrelsen, dels om det Omfang, hvori de yderligere Byggearbejder skulde foretages, dels om den Tid, da de skulde være færdige; men forinden man gik til Forhandling, var det en ret naturlig Ting, at Kommunen maatte se sig om at skaffe de fornødne Penge til Veie for at udføre Kontrakten. Kommunen gjorde dette og erholdt Indenrigsministeriets Samtykke til at kontrahere et Laan paa 2 Millioner Kr., hvoraf dog kun et Beløb af 600,000 Kr. var bestemt til Opførelsen af militære Bygninger. Det vil være det høie Thing bekendt, at et Lovforslag, hvorved der tilsigtes en Indrømmelse af Stempelbegunstigelse for dette Laan — det er en Betingelse for overhovedet at kunne afslutte saadanne Laan — det vil være bekendt, at et saadant Lovforslag blev indbragt her i Thinget allerede i Fjor og overgivet til et Udvalg. Jeg beklager meget, at dette Udvalg endnu ikke har ladet høre fra sig i den for os saa vigtige Sag. Jeg beklager det dobbelt, da Kommunen selvsølgelig har den største Betænelighed ved at gaa videre i Forhandling med Krigsbestyrelsen, saalænge den ikke har Sikkerhed for, at den vil kunne paatage sig yderligere Arbejder, derved at den bliver sat i